

[Aksel Larsen.]

vi heller ikke at være i det danske folketing, at vi tæller baglæns. Men jeg vil gøre hr. Poul Møller opmærksom på, at en rakets tre trin affyres ikke ved, at man tæller 3, 2, 1, 0. Men i det øjeblik man siger 0, går raketens første trin, og senere udløses andet og tredje trin automatisk; det har altså slet ikke noget med tællemetoden at gøre. (Poul Møller: Tænk, det vidste jeg ikke i forvejen!). Nej, jeg er klar over; at hr. Poul Møller ikke vidste det, og derfor fortæller jeg det; ellers ville jeg naturligvis ikke bruge tingets kostbare tid til sådan noget, der egentlig ikke har betydning i forhold til skattereformen.

For os er nu som før det væsentlige i en skattereform dette, at vi får afskaffet skattefradragsreglen, og det er der nu sikkerhed for at vi får. Jeg ved meget vel, at der ikke er fremsat noget lovforslag om dens afskaffelse, eller rettere sagt, der skal jo flere lovforslag til, fordi det griber ind i en hel masse forskellige skattelove. Men det kan jo komme, og vi er ikke i tvivl om, hvad der skal ske. Det er et rent teknisk spørgsmål, om man kan nå at udarbejde disse lovforslag og få dem vedtaget inden den 19.-20. marts, eller det skal ske senere. Hovedsagen er, at vi er klar over, at det skal ske, og at det vil ske.

I den forbindelse tales der om de folk, der har forudbetalt skat. Hr. Poul Møller siger, at det er synd, hvis de nu skal straffes, fordi de har benyttet sig af adgangen til at forudbetale skat. Det mener jeg heller ikke de skal. Det er folketetinget, der er forbryderen i denne sag. Folketinget har for længe holdt fast ved skattefradragsreglen, og folketetinget begik den fantastiske brøler — hvis jeg ikke husker meget fejl på initiativ af hr. Poul Møller — at det i december 1960 besluttede, at nu skulle man også have lov til at fratække pålignet forudbetalt skat. Det burde vi naturligvis aldrig have gjort, det gjorde ondt værre. Men det kan være, at det har medvirket til, at det hele er gået sådan i hårdknude, at der nu ingen vej er uden om at afskaffe det hele i den retning. De, der har forudbetalt skat i december 1966, har været i deres gode ret til det; de har handlet i deres overensstemmelse med loven, og det kan man ikke bebrejde dem. Man kan bebrejde

folketetinget, at det har åbnet en sådan adgang. Men fordi de ikke skal straffes, er det jo ikke sikkert, de skal belønnes.

De, der hidtil har været i stand til enten hvert år eller nogle år at forudbetale skat, er blevet belønnet ved, at de har skaffet sig momentane skattelettelser eller en vis udglætning af deres skattetilsvær, så de har kunnet skære toppen af. De er blevet belønnet; men der er jo ingen grund til, at de skal belønnes fremtidig, og derfor er spørgsmålet, om finansministeren kan møde frem med et forslag, som tilsigter at skabe en sådan tilstand, at de, der ikke var i stand til at forudbetale skat, ikke bliver straffet som følge af, at der var nogle medborgere, der var så heldige, at de havde penge eller kunne låne penge til at forudbetale skat.

Dernæst er der kildeskatten. Den skal gennemføres som et led i skattereformen, og måske spiller den ikke dér den helt store rolle; det er jo også en opkrævningsmetode. Men jeg er klar over, at da det bliver en samtidighedsskat, har den naturligvis også en vis konjunkturregulerende virkning.

I forbindelse med afskaffelsen af skattefradragsreglen skal vi have en ny skatteskala, det siger jo sig selv. Så længe vi har skattefradragsreglen, er det umuligt at lave en glidende progressiv skala; vi får disse voldsomme spring. Og dernæst: når vi har skattefradraget og andre fradrag, som slår den skattepligtige indkomst ned, må skatteprocenterne naturnødvendigt blive langt højere, og de må for den almindelige betragter se helt uhyggeligt høje ud for dem med de sekscifrede indtægter. De er ikke uhyggeligt høje, men de må se sådan ud. Vel, når vi afskaffer skattefradragsreglen, må vi have en ny skatteskala. Den kan laves med langt lavere procentsatser, den kan laves glidende progressiv, og det er klart, at selv om denne skala ikke er endeligt udarbejdet, inden vi vedtager skattereformens væsentlige love i marts, må vi have kendskab til, hvordan den bliver. Jeg tror, det er et berettiget krav, som alle partier vil fremsætte.

Af de mange forskellige fradrag, man efterhånden har fyldt ind i den nuværende skatte-lovgivning, er der nogle, jeg i særlig grad vil hæfte mig ved. Jeg tænker på de opsparingspræmieringer, som hr. Henry Christensen og hr. Poul Møller er så glade ved. Jeg føler